

KRATKA DNEVNA ZGODBA

BRYKOVIC:

DUHOVI OBISKUJEJO

Vse nas spremljajo spomini in vtisi na vojno in Bog ve, kdaj se jih bomo popolnoma otresli. Tudi ta spomin je iz nje. Leta 1917 nas je tropo ujetnikov sprejel pod streho ujetniški tabor v L. Nova poznanstva, novi pogoji življenja. Zasedem pripravno prazno ležišče bližji vrat prostrane sobe, vreo s čajnikom vred pod glavo, ter se sprožim po deskah. Kosti ugodno počivajo, saj je za nami samo 160 km pešpoti. Len o pazujem vrvenje in prepiranje v vseh kabilonskih narečjih. Na vratih se pojavi visok slok fant v avstrijski uniformi ter upre svoje predirne velike črne oči naravnost vame. Meriva se in ko se molče spoznava po rumenih našivih na rokavih, sva se nehote hkratu nasmehnila.

Približa se ter sede, tudi jaz se vzravnam — podava si roki. "Ti si študent," me ogovori. "Da," je bil odgovor. "Slovan seveda, ker dobro govoriš moskal-ki?" "No, ti pa Ukrajinec. Hakol, saj te poznam po govoru," mu istotako ostro odbrusim "Da, Ukrajinec, samo za Ukrajino živim in se borim, razumeš? Kje pa je tvoj dom?" "Slovenec sem, živimo blizu jadranskega morja."

Zravnil se je, odstopil korak nazaj, me nekaj trenutkov motril z nerazumljivim izrazom, nato pa me začel divje oblegati in poskakovati ter v čudni melodiji peti "Riba, zelje in polenta, to je život moj..."

Ko me je izpustil, mi je zatrdel, da je to naša slovenska himna, ali da zna še lepše pesmi, ta da je čisto navadna, domača, narodna. Pozna Prešerna, Župančiča, Cankarja in druge, ali da mu je najmilejši Gregorčič, recimo: Sinoči je pela, pa Soči. Oljki in še druge, ali da mu je nad vse lepa Vseh mrtvih dan. — Na tisto tiho domovanje — kjer mnogi spe...

Ko ni šlo naprej, sva si skupaj pomagala, dokler nisva izpicala vseh zalog iz spomina. Opazil je, da sem presenečen nad tolikim znanjem naše literature in jezika, nakar mi je skoraj žalosten očitil, da mi gotovo ne poznamo ukrajinskih velikanov, posebno njihovega Frauka, kateremu da ni para. Zardel sem, ker ga tedaj res nisem poznal. Šele potem sva se predstavila in tedaj mi je povedal, da je slavist Lvovskega vseučilišča. Nato se je oddaljil z obljubo, da se takoj vrne.

Nisem utegnil razmišljati o njegovi posebni naravi, o otroškem veselju, ki ga je izlil tujemu človeku, ki ga je prvič videl. Že je privihal s svojo vrečo, se naselil poleg mojega ležišča in vse proteste sosedov na-

otroško prikupljiv način ugledil, dokazujoč, da mora biti pri meni, da sva "stara" znanca in to je zaleglo. Ko sva si postala sosedja, je postal v svoji duševnosti brezmejen. Še pozno v noč mi je šepetal o Veliki Ukrajini, o Slovanih, kako bode vse brezmejno lepo, kako bo posvetil vse svoje sile veliki slovenski skupnosti, predvsem pa svoji svobodni Ukrajini!

Potekali so dnevi, pomlad je bila tu, a on je živel le v svoji ekstazi. Bil je imovitih sorodnikov, sredstva so mu prihajala, vse je razdal in podprl vsakega, o komer je sodil, da je dober Slovan. Sam pa je vedno sanjal o lepi bodočnosti Ukrajincev...

Zgodilo pa se je, da sva se morda ločiti, pri čemer ni pomagalo nobeno posredovanje. Bil je naravnost obupen, težko je bilo tudi meni. Ponovila sva pobratimstvo, se zavezala ostati v stalnih stikih in se po možnosti zopet sestati, posebno zaradi pa sva si obljubila medsebojni obisk takoj po vojni.

V novem bivališču sem prejel od njega številna pisma, končno tudi sliko, ki jo hranim še danes. Vse je zvenelo po isti njegovi odkritosrčnosti, dobroti, bratovski ljubezni in lepi bodočnosti. Sestala se nisva več, tudi zveze so bile pod silo razmer prekinjene...

Vrnili smo se domov, vojna vihra je potihnila. Takoj sem pomišljal, kako bi prišel z njim v stik. Osebnost seveda nemože, poslužil sem se pošte na vse mogoče načine. Uspela nobena, kar je končno bilo razumljivo radi vojaških pohodov Rusije in Poljske, ki je zavzela tudi njegov rojstni kraj Tarnopol. Slutil sem, da on tega poraza in kosanja ukrajinske narodne celote ne bo mogel prenesti, temveč bo tvegal tudi življenje za ustavev narodnega ideala, ki je tako žalostno propadel.

Slučaj je nanesel, da sem bil na sveti večer pred sv. Tremi kralji leta 1920 popolnoma sam doma. Ob poznuri zvečer mi je pri peči krtila čas knjiga. V hiši je vladal popoln mir. Nenadoma nekdo močno potrka na sobna vrata. Odložim knjigo in pohitim odpirat. Tema na hodniku in stopnišču, hiša pogreznjena v popolno tišino nikjer žive duše. Vrnem se, misleč, da me je premočil pač kak ropot. Komaj pa se nanesem v prejšnji položaj, me zopet vznemiri ponovno močno trkanje. Urno stopim k vratom in jih sunkoma odprem — nikjer žive duše. Pomislim, morda se klo le šali, razsvetlim hodnik in stopnišče — nikjer bitja

tja do večnih vrat... Zopet se vrnem, toda z odločitvijo, da počakam na morebitno ponovno trkanje, pripravljen na skok in da tako zalotim nagajiveca. Naslonjen na peč, s pogledom uprtim v vrata, čakam in prisluškujem... Trkanje se zares ponovi, v istem trenutku pa sem že pri vratih, toda nikjer ničesar. Ker mi je dogodek postal neprijeten, zbudim sosedja, ki mi na moje vprašanje, ali je slišal kako hojo in trkanje, odgovori, da je še vedno buden in ni slišal ničesar razen mojega odpiranja vrat.

Dogodek se mi je globoko vtisnil, pričakoval sem nehote poročil, ki bi jih spravil s tem z zvezo — ničesar takega. Dnevni opravki so ta doživljanje potisnili na stran in jaz sem zopet s pismi iskal svojega vojnega tovariša.

Na večer pred Velikim Šmarom istega leta sem bil zopet sam doma v istem stanovanju. Hiša izven mestnega šumenja na pobočju vinogradnega hriba — ugodni mir v poletnih večerih. Sedel sem pri mizi ter si dal opraviti s pisanjem.

Iz zamišljenosti me osvesti trkanje na sobna vrata, ki so bila odaljena kakih pet korakov. Pohitim odpirat misleč, da se je vrnil s potovanja kdo domačih. Ničesar, mir, da bi slišal leteti mušico. Vrnem se in nadajujem se opravilom. Po kratkem presledku se trkanje ponovi in obrujem proti vratom pozven: na vstop. Ker nikdo ne vstopi, me spreleti misel na eno trkanje pred praznikom sv. Treh kraljev, na kar sem že pozabil! Preletel me je navaden občutek strahu in še preden sem hotel storiti kretujo, sem naravnost onemel. Obrnjen proti vratom se mi pokaže privid: vrata se odpirajo, proti meni pa se premika nejasna senca. Prikažen obstane — z obrisom nekake sprožene roke mi pomaha kot v slovo in — izgine. Kaj se je z menoj zgodilo v naslednjih trenutkih, ne vem, zavedam se samo, da sem se znašel pri sosedu.

Zjutraj sem se napolil v mesto, da pogledam pošto od domačih. Vročeno ni je bilo pismo neznanega rokopa in tujega pravopisa, na znamki pečat "Poszta Polska — Tarnopol." Zdrnil sem se in nervozno odprl — cirilica, pravopis ukrajinski, vsebina porazna:

— Brat mojega vojnega tovariša mi sporoča, da je eno mojih pisem vendar dospelo do Tarnopola, ni pa našlo mojega tovariša Stepana. Umril je 5. januarja 1920 po vrnitvi iz Ukrajine. Domov se je vrnil pr-

vetno l. 1918, toda že l. 1919 zapustil dom in zopet krenil v Ukrajino, ko so Poljaki zasedli Tarnopol. Kaj se je tam z njim dogodilo, ni znano, kajti vrnil se je v začetku januarja bos v hišo svojega brata, kjer je o nemogel izgubil zavest in umrl na tifusu...

Videl sem da njegovo domoljubno srce ne bo preneslo narodnega poraza.

"Oj, Ukrajino njenko moja, njenko!"

V Tarnopolu je sedaj njegov grob. Naj položim te cvetice — bled šopek — na njegov grob v zahvalo za njegovo tovariško zvestobo in za vročo ljubezen njegovega srca, v katerem je našla mesto tudi slovenska pesem, tudi tista:

"Na tisto tiho domovanje."

V RAJU PUSTOLOVCEV

Povsod tja, kjerkoli na svetu zaropota bojni boben, od vseh strani vedno prihite ne le vojaki, ampak tudi pustolovci. Ta stavek stare skušnje pa je v Afriki še bolj resničen, kakor kjerkoli drugod na svetu. Ne morete si misliti, kako zanimiva je Addis Ababa, skozi katero korakajo pisane čete abesinskih bojnih plemen, tudi v tem oziru.

Štirje deli sveta so poslali semkaj svoje temne in glasovite "diplomate", katerih edino poverljivo pismo ni shranjeno v diplomatskih aktih, ampak v aktih mednarodnih policijskih uradov. Povsod srečaš ljudi, ki pravijo, da so Lavalovi "pobratimi" Edenovi "priatelji," ljudi ki pravijo, da so prišli v posebni misiji in da zaradi tega ne smejo izdati svojega spoštovanega imena, lažni principi vseh vrst, ki ti z nemarnostjo imenitnika podajo roko in ki so "slučajno prišli v denarno zadrego." Vsi ti so prišli seveda "po važnih tajnih opravkih," vsi hočejo abesinskega cesarja po vsej sili osrečiti s svojo službo in ne morejo razumeti, da je ta cesar tako trmasto nezaupljiv in ne verjame njihovim genialnim nasvetom.

Poleg teh "dobrotnikov človeštva" in drugih pustolovcev pa so prismaširali v Addis Ababa tudi smrkovci vseh dežel, ki so pobegnili od doma svojim staršem. Te male fantiče je prignala v Addis Ababa želja, da bi tukaj postali knezi, da bi jim neguš daroval kako deželo ali pa jih oženil s kako sorodnico. Sedaj pa bodo morali doživeti, da se bo zgodilo drugače, kakor so pričakovali. Namesto da bi jih poslali na pozorišče vojnega gledališča v Makalo ali Gerlogubi, jih pa čaka neprijeten odgovor v območje maloromantičnih očetovih klofut. Tule fantiči vseh narodov, ki so si z zadnjimi denarji kupili mulo in tropsko čelado, gotovo niso najslabši. Toda abesinski neguš ki belokožec le redkokdaj sprejema v svojo armado in nima na pretek niti kneževskih naslovov, niti dežel, niti princezni, je pač nepopustljiv.

Poleg vseh teh pustolovskih junakov pa bistro oko v Addis Ababa zapazi tudi tretjo vrsto zanimivih popotnikov, to so potujoči Angleži. Angleži so pametni ljudje in si radi ogledujejo svet. Že doslej so Angleži mnogo potovali po Abesiniji. Kdor pa danes hodi po cestah glavnega mesta Addis Ababa, bo moral vsekakor priznati, da je sedaj na ulicah tega mesta nenavadno mnogo izrazito bistririh Angležev, ki so prišli sem, po bogve kakšnih opravkih. Jasno je, da pri teh Angležih njihova suknja ne označuje moža in da tudi mož včasih ne označuje svoje prave suknje. Sicer je pa pa to poglavje politično in bi človek ne smel več povedati, kakor dovoljuje to previdno navigavanje.

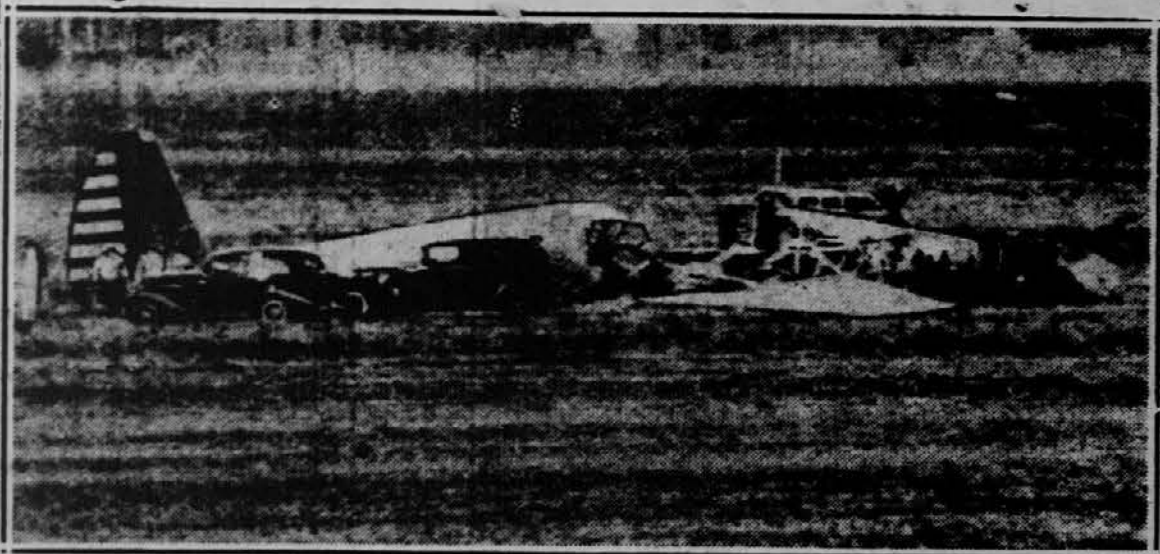
Naročite se na "Glas Naroda" največji slovenski dnevnik v Združenih državah.

KNJIGARNA "GLAS NARODA" 216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

Znanstveni in ... Poučni Spisi

Table listing various books for sale, including titles like 'AHN'S NEW AMERICAN INTERPRETER', 'AMERIKA IN AMERIKANCI', 'ANGLESKO SLOVENSKO BERILO', 'BALKANSKO TURSKA VOJNA', 'BODOCI DRŽAVLJANI', 'BREZPOSELNI IN PROBLEMI SKRBSTVA', 'BOJ NALEZLJIVIM BOLEZINIM', 'CERKNIŠKO JEZERO IN OKOLICA', 'DENAR', 'DOMAČI VRT', 'DOMAČI ZDRAVNIK', 'DO ORHIDA DO BITOLJA', 'GOSTILNE V STARI LJUBLJANI', 'GRŠKA MITOLOGIJA', 'IZ TAJNOSTI PRIRODE', 'IZBRANI SPISI ZA MLADINO', 'JUGOSLAVIJA', 'KRATKA SRBSKA GRAMATIKA', 'KRATKA ZGODOVINA SLOVENCEV', 'KNJIGA O LEPEM VEDEDJU', 'KNJIGA O DOSTOJNEM VEDEDJU', 'KUBIČNA RAČUNICA', 'LEVSTIKOVI IZBRANI SPISL', 'LIBERALIZEM', 'MISTERLI DUŠE', 'MATERIJA IN ENERGIJA', 'MLEKARSTVO', 'NASVETI ZA HIŠO IN DOM', 'NAROD, KI IZUMIRA', 'NAŠA PEVA KNJIGA', 'NAJVEČJI SPISOVNIK', 'NOVA VELIKA ARABSKA SANJSKA KNJIGA', 'VELIKA SANJSKA KNJIGA', 'SANJSKA KNJIGA', 'OJAČEN BETON', 'OB 50-LETNICI DR. JANEZA EV. KREKA', 'OBETNO KNJIGOVODSTVO', 'ODKRITJE AMERIKE', 'PO GORAH IN DOLINAH', 'PRAKTIČNI RAČUNAR', 'PRAVILA ZA OLIKO', 'PROBLEMI SODOBNE FILOZOFIJE', 'PSIHIČNE MOTNJE NA ALKOHOLSKI PODLAGI', 'RUSKI REALIZEM', 'RADIO', 'SPOMINI', 'SVETO PISMO STAREGA IN NOVEGA ZAKONA', 'SLOV-ANGLEŠKI IN ANGLEŠKO-SLOVENSKO-SLOVAR', 'SLOVENSKO-NEMŠKI SLOVAR', 'SLOVENSKA KUCHARICA', 'SPRETNJA KUCHARICA', 'SPOL, LJUBEZEN, MATERINSTVO', 'UČBENIK ANGLEŠKEGA JEZIKA', 'UČNA KNJIGA LAŠKEGA JEZIKA', 'UVOD V FILOZOFIJO', 'VELIKI SLOVENSKI SPISOVNIK', 'VGSČILNA KNJIZICA', 'VOJNA Z JUGUROTO', 'VALENTINA VODNIKA IZBRANI SPISL', 'VALENTIN VODNIK SVOJEMU NARODU', 'VODNIKOVA PRATIKA', 'VODNIKI IN FREROKI', 'ZNASSTVENA KNJIZNICA'

OSTANKI "LETEČE TRDNJAVE"

V bližini Dayton, Ohio, je tresčil ob zemljo in se razbil največji ameriški vojni aeroplan. Poveljnik je bil smrtno ranjen, štirje člani posadke pa težko ranjeni.

